

เสียงธรรมจากห้อง “ครูเมตตาสมาธิ” วันเสาร์ที่ 23 มีนาคม 2567

เรื่อง เคล็ดลับและเทคนิคในการตั้งกำลังใจในการปฏิบัติ

โดย อาจารย์ คณานันท์ ทวีโภค

กำหนดสติในความรู้สึกตัวทั่วพร้อม ผ่อนคลายร่างกายกล้ามเนื้อทุกส่วน ปลดปล่อยความเกาะความยึดมั่นถือมั่นในร่างกายชั้น ๕ จิตปลดปล่อยความคิดความกังวลทั้งหลาย ความหวังทั้งหลาย ภาระของใจทั้งหลาย ลงจากจิตของเราให้หมดจนจิตเข้าถึงความสงบ ปล่อยวาง ความเบา ความละเอียดความผ่อนคลาย จากนั้นจิตจ่ออยู่กับลมหายใจ ลมหายใจสบาย อารมณ์จิตสบาย สติเต็มรอบพร้อม กำหนดรู้ในลมหายใจ กำหนดรู้ในเวทนา คือความรู้สึก ความสุขของสมาธิ ความสงบของสมาธิ เมื่อลมหายใจของเราละเอียดเบาแล้ว เราจึงกำหนดจิตที่สงบ เบา ยิ่งละเอียด ยิ่งรวมตัวลงเป็นสมาธิ จนจิตเข้าถึงเอกัตถคารมณฺ์ หยุดจิตจากการปรุงแต่ง อุเบกขาในทุกสิ่งที่มากระทบทางอายตนะ นิ่งหยุดสงบผ่อนคลาย ในตัวนี้ตัวหยุด กำหนดจิต กำหนดในภาพของจิตที่เป็นปฏิภาคนิมิต เป็นเพชรประกายพริ้ว สว่าง ทรงอารมณ์ ทรงสภาวะที่จิตเป็นปฏิภาคนิมิต จิตคือกสิณ กสิณคือจิต กำหนดตัวรู้ในความสัมพันธ์ของภาพนิมิต ที่สัมพันธ์กับอารมณ์ใจ ยิ่งจิตเป็นเพชรสว่างมากเท่าไร จิตยิ่งเอิบอุ่ม จิตยิ่งเป็นสุข จิตยิ่งเข้าถึงสภาวะความเป็นทิพย์ ความสว่างความผ่อนคลาย กำหนดรู้ในจิตตานุปัสสนาภาสชาติปฏิฐาน จิตทรงอารมณ์ผานก็รู้อยู่ จิตเป็นปฏิภาคนิมิตก็รู้อยู่ จิตเข้าถึงความผ่อนคลายก็รู้อยู่ จิตสะอาดจากความโลภโกรธหลงก็รู้อยู่ ทรงอารมณ์จิตที่เป็นปฏิภาคนิมิต จิตที่เข้าถึงความเป็นทิพย์ไว้ จนฐานกำลังพื้นของจิตของเรามีกำลังทรงตัว ในกำลังแห่งกสิณจิตคือ ปฏิภาคนิมิต ผาน ๔ ในกสิณ กำลังแห่งผานที่เราทำไว้ดีแล้ว เราน้อมจิตอาราธนาบารมีพระพุทธเจ้า ขอท่านเมตตาสงเคราะห์เป็นพุทธานุภาพ กำหนดภาพพุทธานิมิตกลางดวงจิตของเรา องค์พระปรากฏอยู่ภายในดวงจิตคือดวงแก้วของเรา จิตเป็นเพชร สว่างองค์พระภายในยิ่งปรากฏสว่าง กำลังแห่งพุทธานุภาพ แผ่ฉัพพรรณรังสี แผ่สว่างกระจายออก กำหนดรู้ว่าจิตเราเข้าถึงไตรสรณคมน์ จิตเราเข้าถึงพุทธานุสติ จิตเราเข้าถึงกำลังที่พระพุทธองค์ท่านทรงเมตตาสงเคราะห์ ผ่านกระแส พุทธานุภาพรวมลงยังจิตของเราขณะนี้ ทรงอารมณ์ ทรงภาพพระเต็มกำลัง องค์พระสว่างเป็นเพชรประกายพริ้ว ฉัพพรรณรังสีกำลังพุทธานุภาพผานก็อยู่ในจิตของเราแผ่สว่างกระจายออก

ในขณะที่เราทรงอารมณ์เช่นนี้ การปรับประยุกต์ในการที่เราทรงกำลังแห่งพระกรรมฐาน เราสามารถ ตั้งแต่แผ่เมตตาในขณะที่เราทรงภาพพระที่ท่านมาประทับกลางดวงจิต แผ่เมตตาออกไปไม่มีประมาณ หรือแม้แต่การที่เราตั้งจิตอธิษฐาน เมื่อทรงภาพพระที่มีความเป็นทิพย์ มีความสว่างเต็มที่แล้ว กำหนดจิตในกำลังของมโนมยิทธิ กำหนดจิตใช้ญาณทั้ง ๘ อันได้แก่ เจโตปริยญาณ อตฺตังสญาณ ปัจจุปฺบันนังสญาณ อนาคตังสญาณ บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ เป็นต้น ทรงภาพพระแล้ว เราสามารถที่จะใช้กำลังของมโนมยิทธิได้ หรือแม้แต่การที่เราทรงภาพพระแล้วเราน้อมจิต ทูลถามองค์สมเด็จพระบรมไตรคาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทูลถามในข้อธรรม ทูลถามในข้อสงสัย ทูลถามในข้อการปฏิบัติ ตอนนี้เราทรงอารมณ์ทรงภาพพระอยู่ จิตในขณะนี้อยู่กับกายเนื้อยัง อยู่ในภาคของโลกมนุษย์ แต่เราทรงผาน คือทรงอารมณ์ทรงสมาบัติ ในกสิณ ทรงภาพพระโดยที่ทอสมานกายของเรา ยังไม่ได้ถอดออกไป ยังไม่ได้หลุดออกไป อันที่จริง ความแตกต่างของวิชา ๓ คือ เทววิโซ กับ ฉพิกัญญู อภิญญา ๖ ความต่างก็คือ วิชา ๓ เขาจะทรงอารมณ์คือจิตได้ผานจริง ทรงภาพนิมิต ทรงกสิณได้จริง แต่จิตเขาก็จะอยู่คือเกาะอยู่กับร่างกายเรา รู้ก็รู้ผ่านญาณเครื่องรู้คือ ทิพจักขุญาณ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันบุคคลที่ได้ ฉพิกัญญู หรืออภิญญา ๖ หรือ อภิญญาใหญ่ สามารถมีความเข้าใจว่า ถอดกายทิพย์ออกไปยังไร ถอดไปที่ไหน ถอดไปภพภูมิใดได้ ดังนั้น

กำลังขอบเขตของ ฉพภิญโญ ที่เหนือเพิ่มเติมสูงขึ้นกว่า เดวิโซ คือ วิชชา๓ ก็คือ มีกำลังของกายทิพย์ ถอดกายทิพย์ ได้ คือ ถอดอกทิสมาณกายไปที่ใดก็ได้ ถอดอกทิสมาณกายไปสงเคราะห์ ไปโปรดผู้อื่นได้ ถอดอกทิสมาณกายไปยังภพภูมิอื่น ไปท่องเที่ยวไปพระนิพพานได้ แต่แนวทางการปฏิบัติของสายหลวงหลวงพ่อท่าน ท่านเน้นเรื่องฝึกเพื่อยกอกทิสมาณกายไปพระนิพพาน

เหตุผลคือ หนึ่งเพื่อพิสูจน์ว่า กฎแห่งกรรมมีจริง สวรรค์นรกมีจริง พระนิพพานมีจริง และจิตเราเมื่อเข้าถึงพระนิพพานไปพระนิพพานได้ก็เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจ เพื่อตัดวิจิกิจฉา ความลังเลสงสัยว่า ชาตินี้เราจะไปพระนิพพานได้ไหม อันที่จริงแล้ว คนที่ได้มโนมยิทธิที่สามารถยกจิตขึ้นไปบนพระนิพพานได้ ทุกคนอยู่ในวิสัยที่ไปพระนิพพานชาตินี้ได้ เพียงแต่ถึงเวลาอารมณียังมีห้วงบ้าง อารมณณ์กลับมาถึงความลังเลสงสัยบ้าง อารมณณ์มาเกาะในภาระทั้งหลายบ้าง หรือถูกอารมณ์ทางโลกดึงดูดไปจนเพลิดเพลิน จนไม่ตัดสินใจ ไม่เด็ดเดี่ยวที่จะไปพระนิพพาน แต่อันที่จริงคือ ถ้าเราฝึก เราเจริญพระกรรมฐาน เราฝึกมโนมยิทธิ จะที่วัดทำซุงก็ดี จะที่บ้านสายลมก็ดี หรือที่ใดก็ดีที่เคยฝึก ถ้าเราไปได้นี่แปลว่าชาตินี้เราไปพระนิพพานได้ แปลว่าบารมีเราเต็มพอที่จะไปได้ แต่ถึงเวลามันถูกอกุศลมาบังไปไหม มาดึงดูดไปไหม หลุดไปจากธรรมะไหม บางคนได้ ปฏิบัติได้อย่างดี ไปถึงเห็นภาพชัดเจนอย่างดี แต่ปรากฏว่า ไม่เอา หรือฝึกได้แล้วแต่ถึงเวลากลับทิ้งไป ไปสนใจฝึกปฏิบัติอย่างอื่นที่มันอ้อมกว่าก็มี อันนี้บางครั้งมันก็เป็นเรื่องของวาทนาบารมี เป็นเรื่องของบุญกรรม เป็นเรื่องของวิบาก แต่คนที่มโนมยิทธิเพียงที่เขาปฏิบัติปั๊บ เขาก็เข้าใจ เขาก็รู้ว่า จุดนี้เป็นทางตรงทางลัด เราจะไปพระนิพพาน เราไปด้วยอะไร ไปด้วยจิต เราไม่ได้ไปด้วยกาย ที่สำคัญคือ ไม่ใช่ว่าใช้เงินซื้อแล้วไปพระนิพพานได้ มันไม่ใช่เครื่องบิน ที่มีเงินแล้วซื้อตั๋วไปได้ ที่จริงมันคือการที่เราต้องปฏิบัติ ต้องฝึกโดยเฉพาะตัวตัด ตัดสังโยชน์ ตัววิปัสสนาญาณ ตัดชาติภพ ตัดทั้งหมดถึงไปพระนิพพานได้ ดังนั้นใครบอกว่าใช้เงินซื้อเพื่อไปพระนิพพานได้ ใครเชื่อก็เป็นปัญญาของเขา เป็นวิบากของเขาที่เขาให้ไปเชื่อแบบนั้น อยู่ที่ตัวเราล้วนๆ อยู่ที่จิตเราล้วนๆ แม้แต่พระพุทธองค์ท่านก็ทรงตรัสไว้ว่าตถาคตเป็นเพียงผู้บอก คนที่ตัดสินใจไป คนที่ตัดใจไป คือตัวเราเอง จิตของเราเองแต่ละบุคคล พระพุทธเจ้าก็ตีครูบาอาจารย์ก็ดี ท่านตรัสสอน ท่านแนะนำท่านบอกทาง แต่ถ้าถึงเวลาเราหัวเด็ดตีนขาดว่า จะไม่ไปมันก็ไม่ไปไม่ได้ ดังนั้นสุดท้ายแล้วอยู่ที่ใคร พิจารณาดูจนกระทั่งกระจ่าง จิตกระจ่างรู้แจ้งว่าสุดท้ายอัตตาหิ อัตตโนนาถ นิพพานนั้นที่สุดก็คือ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน จิตสุดท้ายก่อนตาย อย่างเก่งก็มีคนที่โชคดีใกล้ตาย มีคนบอกทาง มีคนแนะนำ มีคนคอยเตือนนึกถึงพระนิพพานนะ นึกถึงพระนะ สัมมาอะระหังนะ นึกถึงความดี นึกถึงกุศลนะ อย่างมากก็มีคนเตือน แต่คนที่ตัดสินใจไปก็คือเรา บางคนมีคนเตือนแล้ว ถึงเวลาใกล้ตายแต่วิบากเข้าก็กลายเป็นว่า รำคาญหนวกหูคนที่มาคอยเตือนคอยบอกเรื่องพระ เรื่องพระนิพพาน กลับมีความโมโห หรือจิตมีความห้วงแต่ทรัพย์สมบัติ เกาะแต่ทรัพย์สมบัติ เกาะแต่ร่างกาย

ดังนั้นสุดท้ายแล้วคนจะไปพระนิพพานได้ ก็อยู่ที่ตัวของบุคคลนั่นเอง พิจารณาดูกำลังจิตกำลังใจของเรา กำลังใจเราไปไหม กำลังใจเราเด็ดเดี่ยวไหม จุดนี้คืออารมณ์จิตที่สำคัญอยู่ที่ตัวเรา เมื่อกำหนดจิตพิจารณาแล้ว เราก็ตัดสินใจ การที่เราฝึกในแต่ละสัปดาห์ ฝึกแต่ละวันยกจิตไปพระนิพพานก็เพื่อที่ว่า ให้จิตชินกับอารมณ์พระนิพพานจนเป็นฉานสมาบัติ ทรงอารมณ์พระนิพพานจนเป็นอารมณ์ จิตแนบอยู่กับพระนิพพาน จิตเกาะพระนิพพาน จิตมั่นคงในพระนิพพาน อารมณ์จิตยิ่งเข้มข้นเช่นนี้มากเท่าไร เราก็มองพระนิพพานได้ ในเปอร์เซ็นต์ ในโอกาสที่สูงมากขึ้นกว่าคนทั่วไปมากเพียงนั้น จุดนี้เป็นการปฏิบัติตรง เราก็ตั้งจิตเหมือนกับว่าเราตาย ทุกครั้งที่ปฏิบัติ อารมณ์จิตสำคัญของครูบาอาจารย์เวลาที่ท่านบรรลุธรรม ท่านตัดเป็นตัดตาย อารมณ์ใจของท่านส่วนใหญ่เด็ดเดี่ยวของเราอารมณ์เข้มข้นขึ้นมากกว่าคนทั่วไปที่เขาฝึก เราตัดสินใจว่า ทุกครั้งที่เรายกจิตขึ้นมาบนพระนิพพาน เราตัดใจ เหมือนกับว่า เราตัดตาย คือตัดห้วง ตัดบุคคล พิจารณาในความรู้สึกในวิปัสสนาญาณ อุปมาเหมือนกับว่า เราตายไปแล้วเราวางทุกสิ่ง วางทุกอย่าง วางทุกสมมุติ วางทุกความห้วง มีจิตตั้งมั่นอย่างเดียวคือ ขึ้นไปอยู่กับพระพุทธเจ้าบน

พระนิพพาน ขึ้นไปกราบพระพุทธเจ้า ว่าแล้วก็ทรงอารมณ์ ตัดทุกอย่าง เป็นตัวตัด ตัดร่างกาย ตัดขันธุ์ ๕ ตัดห้วง ตัดชาติภพ ตัดตาย แล้วยกจิตขึ้นไปบนพระนิพพาน คราวนี้ให้สังเกตดูว่า เมื่อเราตัดอย่างเด็ดเดี่ยว ตั้งอารมณ์ตรงขึ้นไปบนพระนิพพานได้ สภาวะของกายทิพย์ กายพระวิสุทธิเทพมีความชัดเจน มีความสว่างขึ้นใหม่ เมื่อขึ้นไปแล้วก็กำหนดพิจารณาคือบอกจิต สอนจิตเราเอง เราไม่ใช่ร่างกาย ร่างกายไม่ใช่เรา เราคือกายทิพย์ เราคืออภิสมาณาย ขณะนี้กายของเราคือกายพระวิสุทธิเทพ ทรงอารมณ์อยู่บนพระนิพพานอยู่เบื้องหน้าพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระอรหันต์ทุกๆพระองค์บนพระนิพพาน จากนั้นตั้งจิตประนมมืออธิษฐานน้อมบังคมกราบทุกท่านทุกๆพระองค์ว่า “ ข้าพเจ้าขึ้นมาบนพระนิพพานด้วยพระคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ขึ้นมาได้ ด้วยกำลังของครูบาอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทถ่ายทอดสรรพวิชาทั้งหลายสืบต่อมาจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปฏิบัติด้วยความเคารพนอบน้อม ข้าพเจ้าปฏิบัติด้วยความรู้คุณค่าในวิชาของพระพุทธองค์ ขอพระพุทธองค์ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายได้ประสิทธิ์ประสาท ได้คุ้มครองรักษากายวาจาใจของข้าพเจ้าให้ดำรงตั้งมั่นอยู่กับกระแสแห่งโลกุตระธรรมแห่งมรรคผล กระแสแห่งพระนิพพาน กระแสแห่งกุศลความดีไม่หลุดออกไปจากกระแสแห่งกุศล ไม่หลุดไปกระแสแห่งมิฉฉาภิฐิ มีแต่กระแสแห่งความดี มีแต่กระแสแห่งกัลยาณมิตรรายล้อมห้อมล้อมด้วยกัลยาณชน บุคคลที่อยู่ในกุศลความดี และขออาราธนาบารมีพุทธานุภาพประสิทธิ์ประสาทให้ข้าพเจ้ามีกำลังในการน้อมนำ ชักจูงผู้คนเข้าสู่เขตของกุศล เข้าสู่เขตของความดี บอกกล่าวในบุญกุศลอันได้แก่ ทานศีลภาวนา บอกกล่าวกับผู้ใด บุคคลนั้นก็เห็นดีเห็นงามเห็นชอบในธรรม ชวนใครไปทำบุญ ชวนใครไปปฏิบัติธรรม เขาก็น้อมจิตยินดี แต่ผู้ใดที่ไม่ใช่ ก็ขอให้เรารู้อันจิตระงับหยุดหรือเอ่ยปากที่จะกลายเป็นว่าทำให้เขาคิด เชิงตำหนิต่อว่าเป็นมิฉฉาภิฐิ ก็ขอให้จิตเราหยุด ปากกล่าวไม่ได้พูดไม่ได้ กล่าวได้แก่บุคคลที่คู่ควรกับธรรม คู่ควรกับกุศล คู่ควรกับความดี บุคคลที่บารมีเขายังไม่ถึงยังไม่เปิด วาระบุญยังไม่ส่งผล เราก็ขอจงอุเบกขา ” เมื่อตั้งจิตอธิษฐานแล้ว เราแต่ละบุคคล ก็พิจารณาตัดขันธุ์ ๕ ร่างกายตัดสังโยชน์ ๑๐ ตัดภพจบชาติ ตัดห้วงตัดความกังวล สูงสุดของแต่ละบุคคล ใครห้วงลูกรักลูกมากก็ตัด ผีกวาง ผีกัดตัดพิจารณาโดยทรงอารมณ์อยู่บนพระนิพพาน พิจารณาตัดวางซ้ำอีก ยิ่งวิปัสสนาคือตัดให้ละเอียดมากบ่อยมากขึ้น หรือในทุกขั้นตอนแห่งการปฏิบัติ จิตก็จะยิ่งเข้าถึงอารมณ์แห่งพระอริยเจ้าที่สูงขึ้น ทรงอารมณ์เจริญพระกรรมฐานของแต่ละบุคคลชั่วขณะหนึ่ง

ในขณะที่เราเจริญวิปัสสนาญาณ จนอารมณ์จิตตัดลงวาง มีความสงบ มีความเบา มีความละเอียดในอารมณ์พระนิพพานแล้ว ต่อไปเราก็ศึกษาเรียนรู้เคล็ดลับในการปฏิบัติในหลักสูตรครูเมตตาสมาธิกันต่อ ในห้องนี้ก็มีทั้งบุคคลที่อยู่ในต่างประเทศ แล้วก็อยู่ในจังหวัดต่างๆทั่วประเทศไทย สำหรับในต่างประเทศตอนนี้ก็มีชาวตีว่า ทางวัดท่าซุงได้จัดพิมพ์หนังสือคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐานใหม่ใหม่มีเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับท่านใดที่สนใจก็ติดต่อขอกับทางวัดได้ หรือถ้าอยู่ในห้อง ถ้ามีโอกาสก็จะช่วย อาจารย์ก็อาจจะช่วยถาม ช่วยขอให้จัดส่งไปให้ที่ต่างประเทศท่านหนึ่ง สำหรับท่านที่ตั้งใจเป็นครู คือจะไปสอนคนอื่น จะได้มีศัพท์สามารถอธิบายกับชาวต่างชาติได้ นี่เป็นเรื่องที่หนึ่ง เรื่องที่สอง เวลาที่เราแนะนำสมาธิ สอนพระกรรมฐานอีกเคสหนึ่งที่นอกเหนือจากการที่เรา ส่งคลื่นกระแสของฌานสมาบัติ คือความสงบ เราทรงฌาน ๔ ก็ส่งคลื่นฌาน ๔ ไปยังจิตของผู้ที่เขาฝึกที่เขาเรียนสมาธิกับเรา อีกอันหนึ่งก็คืออาราธนาบารมีน้อมกระแสจากพระนิพพาน คือเห็นภาพพระนิพพานในจิตของเราแล้วก็เห็นเป็นลำแสง เป็นท่อนเป็นลำแสงสว่างส่องตรงลงมาใจกลางระหม่อมแล้วก็คลุมกายของผู้ที่ฝึกกรรมฐาน ในห้องมี ๑๐๐ คนก็คลุมได้ ๑๐๐ คน เรียน ๑ คนก็คลุม ๑ คน เรียน ๒ คนก็คลุมไป ๒ คน ไม่ต้องไปคิดว่ากำลังเรามีเท่านั้นเท่านั้นเพราะที่จริงกำลังที่เราอาราธนาลงมาจากพระนิพพาน ไม่ใช่กำลังของเรา เป็นกำลังของพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุกๆพระองค์บนพระนิพพาน ดังนั้นกำลังของพุทธโธ อัมมาโณ คุณพระพุทธเจ้าพระธรรมพระอริยสงฆ์ ไม่มีที่สิ้นสุดไม่มีประมาณ จะ ๑๐๐ คนจะ ๑๐๐๐ คน สอนสมาธิก็น้อมกระแสลงมาเช่นนี้ หนึ่งน้อมกระแสลงมาเป็นลำแสงสว่าง กระแสที่เชื่อมนี้

เหมือนกระแสน้ำของธรรม กระแสน้ำของมรรคผล เชื่อมลงมาถึงกายเชื่อมลงมาถึงจิต เพราะเขาเชื่อมกายเชื่อมจิตกับกระแสบนพระนิพพานได้ การปฏิบัติก็ง่ายขึ้นเร็วขึ้น คราวนี้ต่อมาก็ตัวครูเองก็ต้องนึกภาพเห็นภาพองค์พระนอกเหนือจากบนหัวของเราเอง หรือการที่เราสอนเราอยู่บนพระนิพพาน กายทิพย์อยู่บนพระนิพพานกายเนื้อกล่าวโดยที่ว่า เราคุยเราตอบไปโดยอาศัยว่า สิ่งที่เราตอบสิ่งที่เราสอนเป็นกระแสเสียงของพระพุทธรองค์ที่ท่านตรัสสอนเราผ่านกระแสไปยังจิต ถ่ายทอดจากจิตสู่จิตยังคนที่เราแนะนำสมาธิ โดยที่กำลังใจของเราในการถ่ายทอดเราน้อมนำกำลังใจว่า เราทำหน้าที่รับใช้คุณของพระพุทธเจ้า รับใช้งานหรือขนมวลสรรพสัตว์ให้เข้าถึงพระนิพพาน จิตเจตนาในการสอนของเราเป็นไปเพื่อปรารถนาให้เขาเข้าถึงกุศล บุคคลที่ไม่ได้มานักก็ได้มานักก็ได้มาตามสมบัติ บุคคลที่ยังไม่ได้ดวงตาเห็นธรรม ขอให้ได้ดวงตาเห็นธรรม บุคคลที่ยังไม่ได้สัมมาทิฐิ ก็ปรารถนาให้เขาได้สัมมาทิฐิ บุคคลที่เขายังไม่เห็นคุณ ยังไม่เห็นค่าของพระนิพพานก็ให้เขาเห็นค่าของพระนิพพาน บุคคลที่ยังไม่มีกำลังใจเพื่อพระนิพพานชาตินี้ก็ขอให้เขามีกำลังใจที่จะไปพระนิพพานชาตินี้กันให้ได้ ดังนั้นเป็นไปเพื่อการสงเคราะห์ เป็นไปด้วยเมตตา เป็นไปด้วยความกตัญญูทุกเวทิตาต่อพระพุทธองค์ เมื่อกำลังใจเราเป็นเช่นนี้ พระท่านก็สงเคราะห์เราเต็มกำลังใจ

เวลาที่เราสอนสมาธิแนะนำสมาธิก็เกิดอนุสาสนีปาฏิหาริย์ คือคำสอนที่ตรงวาระจิตบ้าง คำสอนที่ถ่ายทอดจากจิตสู่จิต การแนะนำสมาธิและบุคคลเขาฝึกเข้าถึงสมาธิได้เร็วมักกว่าปกติ อันนี้ก็เป็นเรื่องเทคนิค เคล็ดลับการตั้งกำลังใจในการฝึกในการสอน อันนี้พอเราเข้าใจก็พยายามใช้ หรือแม้แต่เวลาที่ไปถวายทำบุญถวายทาน อย่างเวลาถวายมหาสังฆทาน จริงๆกำลังใจของเรา ถ้าหากโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าใครเป็นกำลังพุทธภูมิ กำลังพุทธภูมินี้พระพุทธเจ้า หลวงพ่อท่านตรัสสอนว่า อุปมาเหมือนกับหัวรถจักร ต้องลากขบวนรถไฟ ต้องลากคนที่อยู่ในขบวนรถไฟเพื่อไปพระนิพพาน ดังนั้นหัวรถจักรต้องมีกำลังสูง มีกำลังสูงเวลาถวายทาน เราจึงขอขบารมีพระท่าน ดึงกายทิพย์ของคนที่เราช่วยบุญด้วยกับเรา ขึ้นไปถวายบนพระนิพพาน ดังนั้นเวลากายที่นี้มันหนัก ปกติพระนะเบาช่วยกันยกเป็น สิบๆ คนเบาคนเดียว แต่กำลังใจที่มันดึงจากการที่ว่าต้องใช้กำลังใจทิพย์ ขอขบารมีพระท่านดึงกายทิพย์คนอื่นอีกสิบอีกร้อยคนก็ร่วมบุญกันมาเป็นร้อยคน เราก็ต้องลากเขาไป ให้กายทิพย์เขาได้ถวายกับพระพุทธเจ้า ตรงนี้ก็คือการที่ว่าเราใช้กายทิพย์ทำงาน สุดท้ายเราได้มโนเมทธิ ถ้าเราฉลาดใช้ปัญญาในการปฏิบัติ จริงๆ ก็คือการใช้กายทิพย์ จะเป็นวิชามโนเมทธิก็ดี จะเป็นวิชาธรรมกายก็ดี ก็คือกายทิพย์ หรือแม้แต่วิชากายทิพย์ที่เอาไปใช้รักษาโรคของคุณยา ยาวเรศที่ท่านเพิ่งเสียไป อันนั้นก็ใช้กายทิพย์เช่นกัน เพียงแต่ว่า วัตถุประสงค์แนวทางในการใช้กายทิพย์นั้น มีเทคนิคปลีกย่อยในแต่ละวิชามากมายมหาศาล แก่นหลักๆสำหรับเราก็คือ ใช้กายทิพย์ไปพระนิพพาน ใช้กายทิพย์ไปรู้ไปเห็นในอดีต ในอดีตชาติไปรู้ไปเห็นก็เพื่อละ ไปรู้ไปเห็นก็เพื่ออิโหสิกรรม ฝึกใช้กำลังใจแห่งกรรมฐาน ใช้กำลังใจแห่งกายทิพย์ในการตัด ใช้กำลังใจแห่งกายทิพย์ในการพิจารณา ให้เรารู้กระจ่างว่า เราไม่ใช่ร่างกาย ร่างกายไม่ใช่เรา ชั้นที่ ๕ ไม่ใช่เรา ยิ่งกระจ่างในความเป็นกายทิพย์มากเท่าไร เราก็ตัดร่างกายชั้นที่ ๕ ได้มากได้ง่ายเพียงนั้น มากกว่าคนที่เขาถอดกายทิพย์ไม่ได้ คนที่เขาถอดกายทิพย์ไม่ได้ ก็คือเขาเกาะกายมากเกินไป กำลังใจกำลังใจจิตเลยไม่สามารถเข้าถึงอภิญญา การที่เกาะกายมากเกินไป กายทิพย์มันถอดออกมาไม่ได้ จริงๆก็คือ ข้อแตกต่างก็มีตรงนี้เท่านั้น ดังนั้นยิ่งถอดกายทิพย์คล่องตัวมากเท่าไร ใช้กายทิพย์ชำนาญมากเท่าไร ผลก็คือ ตัดกายได้ง่าย ยิ่งตัดกายได้ลึกกว่าคนทั่วไปมากเท่านั้น อันนี้คือข้อแตกต่าง บางคนอาจจะไม่เคยสังเกต หรือไม่เคยเข้าใจตรงจุดนี้มาก่อน พอชี้ให้เห็นตรงจุดนี้อย่างชัดเจนเมื่อไหร่ ความคล่องตัวในมโนเมทธิ ความคล่องตัวในการใช้กายทิพย์ก็จะเพิ่มพูนขึ้น อันนี้ก็คือเรื่องของปฏิบัติ การฝึกความคล่องตัวของมโนเมทธิ ส่วนอีกเรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องที่สำหรับตอนนี้ครูเมตตาสมาธิหลายท่านก็รับผิดชอบทำหน้าที่สูงขึ้น ถ้าคราวนี้กลายเป็นว่า หลากๆคน หลากๆท่านหรือแม้แต่นักสุดท้ายอาจารย์ได้ไปกราบถวายพระบรมสารีริกธาตุสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๑๐ พระบรมสารีริกธาตุสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๑๐ ไปกราบพบก็ปรากฏว่า ท่านเป็นคนที่เคยรู้จักกันตั้งแต่ก่อนที่ท่านจะบวช ท่านมาบวชที่หลัง ๒-๓ ปีที่ผ่านมา รู้จักกัน

ตั้งแต่สมัยเว็บบ้างจิต ท่านเป็นพุทธภูมิ ตอนนี้ท่านก็มาอยู่ที่วัดแห่งหนึ่ง ทางวัดก็กำลังจะมอบหมายให้ท่านสอนพระกรรมฐานด้วย

แต่คราวนี้ส่วนใหญ่ วัดโดยส่วนใหญ่ทั่วไป หลักสูตรการเจริญพระกรรมฐาน มักจะเป็นแบบมหาสติปัฏฐาน ๔ คือกำหนดในอิริยาบถยืนเดินนั่งนอน กำหนดในระยะอิริยาบถในคำภาวนา ในสติในการเคลื่อนไหว ขึ้นต้นนั่งตัวตรงดำรงจิตให้มั่น ภาวนาไป มีบางวัดบางสาย ท่านก็ยังไม่ตอบรับหรือไม่อนุญาตที่จะให้สอนเกินกว่าสติมหาสติปัฏฐาน ๔ ก็คือบางแห่งก็ไม่ได้เปิดรับในเรื่องของมโนมยิทธิ หรือกสิณ หรือวิชาอื่น ซึ่งอันที่จริงก็ได้กราบเรียนไปกับพระอาจารย์ท่านว่า คือพระอาจารย์ท่านเป็นสายหลวงพ่อก็คือเป็นพุทธภูมิ ก็กราบเรียนท่านว่า อันที่จริงแล้วนี้ การฝึกพระกรรมฐานในมโนมยิทธินี้ก็จริง ๆ ถ้ามาอธิบายในเรื่องของมหาสติปัฏฐาน ๔ ก็มี ที่จริงมหาสติปัฏฐาน ๔ อบรมที่เราทำสมาธิทุกอย่างก็คลุ้มอยู่ในมหาสติปัฏฐาน ๔ เองง่าย ๆ เอาแค่ตัดร่างกาย รู้กาย รู้อิริยาบถนี่ก็คือ กายคตามหาสติปัฏฐาน แต่ที่จริงถ้าจะเอาให้เร็วก็คือ เราสู้กายเพื่อตัด ตัดความเกาะกายก็คือ ผ่อนคลายร่างกาย ตัดกาย ตัดความเกาะในกาย จากนั้นก็กำหนดเรียนรู้ที่จะรู้เวทนาของใจ คืออะไรสุข อะไรทุกข์ อะไรเป็นเหตุที่ทำให้จิตเป็นสุข อะไรเป็นเหตุที่ทำให้จิตเป็นทุกข์ ตรงนี้ก็จะทำให้เกิดตัวรู้ในอริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จิตทำสมาธิ จิตเป็นสุข สุขก็คือสุข เวทนา เวทณาก็คือเมื่อทรงอารมณ์อยู่กับสุขของสมาธินั้นก็คือ เราทรงสติอยู่ในเวทนามานุสสนามหาสติปัฏฐาน จริง ๆ ถ้าสอนแบบนี้มันก็เร็ว มันก็ลัด มันก็เข้าใจ เข้าไปที่ธรรม ตัวธรรม ตัวอารมณ์ตัวฝึกจิตโดยตรง คราวนี้ต่อมาเวทนาเข้าใจแล้ว อะไรที่ทำให้สุข อะไรที่ทำให้ทุกข์ เวทนาเสร็จก็คืออะไร กายเวทนาจิต ถึงเวลาจิตตานุสสนามหาสติปัฏฐาน ๔ จิตทรงฌานก็รู้ว่าทรงฌาน จิตผ่องใสก็รู้ว่าผ่องใส จิตเป็นแก้วประกายพริก ก็รู้ว่าจิตเป็นแก้วประกายพริก จิตเป็นปฏิภาคนิมิตก็รู้ว่าจิตเป็นปฏิภาคนิมิต จิตสงบระงับจากกิเลส ก็รู้ว่าจิตสงบระงับจากกิเลส ก็คือรู้จิตของเรา ดังนั้นการที่เราย้อนทวนกลับมาดูว่าจิตตอนนี้เป็นอย่างไร ไส้ไหม ไส้ได้อีกไหม อันนี้เราก็ทรงสติอยู่ในมหาสติปัฏฐาน ๔ ในจิตตานุสสนา ดังนั้นจริง ๆ แล้วทุกอย่างมหาสติปัฏฐาน ๔ คลุ้มอยู่ทั้งหมด เพียงแต่เรารู้ตัวใหม่ ว่า ข้อธรรมนั้นมันมีการครอบคลุมนับซ้อนเชื่อมโยงทับกันอยู่ ทาบกันอยู่ ตัวสุดท้ายคือธรรม อภิสมาณกายคือจิตของเราแปลสภาพจะเป็น อภิสมาณกาย จิตของเราทรงอารมณ์พระนิพพาน เพราะเราทรงอารมณ์ยกจิตอยู่บนพระนิพพาน เราพิจารณาธรรมตัดกิเลสเจริญวิปัสสนาญาณ ในขณะที่เจริญวิปัสสนาญาณ ตัดร่างกายตัดขันธ์ ๕ พิจารณาอสุภะ พิจารณาตัดห่วงตัดความกังวล พิจารณาข้อธรรมทุกอย่างที่เราพิจารณาบนพระนิพพาน เราก็กำลังทรงอารมณ์อยู่ในธัมมานุสสนามหาสติปัฏฐาน หรือ จิตเราเรียนธรรมจากพระพุทธเจ้า จากครูบาอาจารย์ที่มาสอนที่ท่านเป็นกายทิพย์ สอนธรรมะอยู่ นี้เราก็กำลังทรงอารมณ์อยู่ในธัมมานุสสนามหาสติปัฏฐาน ๔

ดังนั้นสุดท้ายอันที่จริงที่เราปฏิบัติทั้งหมดในมหาสติปัฏฐาน ๔ ด้วยจะเป็นมโนมยิทธิ หรืออะไรก็ตาม เพียงแต่เรารู้ตัวหรือพิจารณาละเอียดใหม่ ถ้ายิ่งพิจารณาข้อธรรมละเอียดมากเท่าไรเราก็จะเห็น ตัวมหาสติปัฏฐาน ๔ คราวนี้ถ้าเราจะเอาจับเคล็ดตามตำราของมหาสติปัฏฐาน ๔ ที่เรียกว่า กล่าวนำตั้งแต่ขึ้นต้นในอานิสงส์ของการเจริญมหาสติปัฏฐาน ๔ ที่ทำให้ทุกคนเลยสนใจ คิดว่าต้องปฏิบัติในมหาสติปัฏฐาน ๔ ถึงจะบรรลุธรรม คือบรรลุอรหัตผล หรือไปพระนิพพานได้ อันที่จริงพระพุทธเจ้า ในบทที่กล่าวถึงมหาสติปัฏฐาน ๔ ท่านบอกเป็นทางสายเอกทางสายเอกแต่ไม่ใช่ทางสายเดียวเท่านั้น มีอีกหลายหนทาง ทางสายเอกที่ว่านั้นท่านบอกว่า หากทรงอารมณ์เจริญอยู่ในมหาสติปัฏฐาน ๔ บารมีแก่กล้า ๗ วันบรรลุธรรม บารมีหย่อนมา ๗ เดือนบรรลุธรรม บารมีอ่อนลงไปอีก ๗ ปีบรรลุธรรม นั่นก็คือทรงอารมณ์ ทรงสติกำหนดรู้พิจารณาธรรม พิจารณาที่ว่านั่นมันต้องทรงอารมณ์ความผ่องใส คือจิตผ่องใสตลอด พิจารณาในวิปัสสนาญาณตลอด เห็นทุกสิ่งทีกระทบเป็นข้อธรรม เป็นข้อธรรมทั้งหมด เห็นไปไม่ร่วงก็พิจารณาว่า เหมือนกับขันธ์ ๕ ร่างกายชีวิตเราต้องตายลง พิจารณาмаจบที่อารมณ์พระนิพพานให้หมด ถ้าเราพิจารณาอย่างนี้ทุกสิ่งกระทบ เจอคนที่เขาหยาบคาย จาบจ้วงประมาทก็พิจารณาธรรมให้เห็น โดยพิจารณาให้เห็นภายใน

สังสารวัฏให้เห็นผลกรรมที่เขาทำ โดยที่ใจเราไม่รู้สึกรู้ว่ามีความเกลียดชัง โกรธแค้นสมน้ำหน้า แต่เป็นอารมณ์จิตที่เรา
รู้สึกว่าการนี้ช่างหนักหน่วงหนอ บุคคลเหล่านี้ยังต้องร่วงหล่นลงสู่นรกภูมิ ไม่ทันพระพุทธรูป เป็นบุคคลที่น่าเวทนา
หนอ แต่เราไม่อยู่ในวิสัย เขายังไม่อยู่ในวาระบารมีที่จะเปิดผังกรรม หากเรายังกล่าวกรรม ยิ่งกล่าวเตือน บุคคลเหล่านี้
ก็ยิ่งมีความขัดเคือง มีความโกรธ หรืออาจจะกล่าววาทะที่ทำให้เกิดการปรามาสพระรัตนตรัย ปรามาสข้อธรรม ยิ่ง
นำพาให้เขาร่วงหล่นลงสู่เวจีมหานรกที่ลึกกลง ดังตัวอย่างที่ปรากฏอยู่เหตุการณ์ที่พระท่านเตือนบุคคลหนึ่ง เตือน
แล้วก็มีคนออกมาโจมตีว่ากล่าวท่าน ซึ่งดูจากสิ่งที่ท่านกล่าว ท่านทรงในเมตตาทรงในอุเบกขา ทรงด้วยเมตตา
ปรารถนาจะให้บุคคลนั้นกลับใจ แต่สุดท้ายผลลัพธ์ ก็กลายเป็นว่า คนปรามาสท่านอีกมากมายมหาศาล เกิดกรรมที่ทำให้
ให้บุคคลเหล่านั้นต้องร่วงลงสู่นรกภูมิ ทุติภูมิ ทุกขคติภูมิอีกมากมายในชาติภพต่อไป ดังนั้นเรากำหนดรู้ทั้งหมด จะ
เป็นกุศล จะเป็นอกุศล กำหนดเห็นในธรรม โดยที่ใจเราอุเบกขา สิ่งใดที่เราเห็นกฎของกรรม ก็ให้เราสะดุ้งหวาดกลัวใน
กรรมและผลของกรรม พิจารณาให้ครบ พิจารณาให้หมด ตอนนั้นก็ให้เราแต่ละคนลองตั้งกำลังใจของเราดู มหาสติปัญญ
ฐาน๔ ที่เราทรงอารมณ์ หากเราทรงอารมณ์แนบ ทุกสิ่งกระทบ พิจารณาเป็นธรรมทั้งหมด ไม่นานอารมณ์จะก้าวเข้าสู่
อารมณ์แห่งพระอริยเจ้าที่สูงขึ้น

ยิ่งฉลาดใช้ญาณ ตามที่บอกกล่าวไป อดตั้งสัญญา : รู้เหตุของกรรม จตุปปาตญาณ : รู้เหตุว่ากรรมที่
เขาทำที่ปรากฏตอนนี้ จะทำให้เขาตกไปเกิด ไปจุติ รับผลกรรมอย่างไร หรือบุพกรรม บุญเพนิวาสานุสติญาณบุพกรรม
ที่ทำให้เขาคิดแบบนี้ ทำแบบนี้ เกิดขึ้นจากอะไร พอเรารู้แล้วเราจะเข้าใจ เหมือนอย่างที่เราบอกว่าคุณคนในยุคปัจจุบัน
สมัยนี้ ที่ทำลายทำร้ายชาติ บุญเพนิวาสานุสติญาณก็คือ บุคคลเหล่านี้เขาก็คือ ขอมดำบัง เขมรบ้าง พม่าบ้าง ที่ยังมี
อดีตชาติที่มีใจเจ็บแค้นโกรธแค้นประเทศชาติบ้านเมืองสยามในแต่ละยุคสมัย พอถึงเวลา วาระความโกรธแค้นเกลียด
ชังก็นำพาให้เขาเกิด มุ่งมาดหมายมาด อาฆาตมาดร้ายทำลายชาติ ทำลายสถาบัน ทำลายแผ่นดิน อันนี้ก็เกิดเหตุ
เหตุที่เกิดผล คือผลในปัจจุบัน พุทธิกรรมที่ปรากฏ ส่วนอนาคตสังสัญญา จตุปปาตญาณ อนาคตถึงเวลาหลายคน
ปรามาสพระพุทธรูป หลายคนปรามาสพระโพธิสัตว์ หลายคนยุแหย่ทำให้หมู่ชนสาธารณชนแตกแยก ยุแหย่ให้พ่อแม่
ให้เด็กเกลียดชังพ่อแม่ เกลียดชังบุคคลผู้มีพระคุณ สั่งสอนให้ครูบาอาจารย์กลายเป็น ครูบาอาจารย์แฉกเช่นกับ ครูบา
อาจารย์ที่สอน องคุลีมาล คือสอนให้เป็นโจร ถึงเวลาอนาคต กรรมเขาก็ต้องรับวิบากที่ตัวเองทำ แต่ละกรรมนั้นมันเป็น
กรรมใหญ่ เราก็มองให้เห็น ตัวเราก็ไม่ทำ ตัวเราก็ไม่ยินดี ตัวเราก็อุเบกขา สุดท้ายกายภาคหน้า ถ้ายังเกิดเราก็ยัง
ต้องเจอกับบุคคลเหล่านี้ นี่ขนาดที่ยังมีพระพุทธรูปศาสนา มีสถาบันพระมหากษัตริย์ มีพระอริยเจ้ามากมาย บุคคลที่เป็น
มิจฉาทิฐิยังกำเริบเลิบบานชนชาตินี้ ช่วงยุคทมิฬ ช่วงกลียุค ช่วงที่ไม่มีพระพุทธรูป ลองคิดเอาเล่นๆดูว่า เมื่อคนชั่วมัน
เป็นใหญ่เต็มกำลัง มันจะทุบ มันจะเบียดเบียน มันจะเอารัดเอาเปรียบ ความทุกข์มันจะมากแค่ไหน

ตอนนี้เราอยู่ภายใต้ร่มพระโพธิสมภาร คือ บารมีแห่งพระโพธิสัตว์ พระมหาโพธิสัตว์ ที่เสวยพระชาติ
เป็นพระมหากษัตริย์ บารมีปกเกล้าปกเทศให้เรายูเย็นเป็นสุขไม่ลำบาก เราจึงควรต้องรู้คุณของทั้งชาติศาสนา
พระมหากษัตริย์เสมอ และครูเมตตาสมาริที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสั่งสอนลูกศิษย์ให้มีความจงรักภักดีต่อชาติ
ศาสนาพระมหากษัตริย์ เรื่องนี้หลวงพ่อดำท่านทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ด้วยกำลังใจที่ท่านสอนเรื่องนี้ด้วยความเข้มข้น
เราที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมาก็ต้องมีความเข้มข้นในเรื่องความจงรักภักดีต่อสถาบัน เขาเป็นว่าในวิชาเหล่านี้ตั้งแต่หลวง
พ่อท่าน จนกระทั่งที่อาจารย์สอน หากใครผู้ใดที่คิดทรยศต่อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ วิชาทั้งหลายก็จึงเสื่อม
อย่าได้สามารถใช้งานได้ ความเป็นทิพย์ทั้งหลายก็อย่าไปใช้ เพราะถ้าหากเอาของดีไปใช้ในการทำร้ายทำลาย ต้นตอ
คือพระศาสนา คือชาติ คือแผ่นดิน คือสถาบัน กรรมมันก็ยิ่งเกิดแรงมากกว่าคนที่เขาไม่มีกำลังของสมบัติ หากเอา
ฉานเอาสมาธิเอาวิชา เอาปัญญาไปใช้ในสิ่งที่ เป็นมิจฉาทิฐิ เป็นความเบียดเบียน กรรมมันก็แรงกว่าคนที่เขาไม่มี คือ
ใช้แค่ความคิด ใช้ปัญญาที่เป็นมิจฉาทิฐิไปรัดเอาเปรียบ ไปทำร้ายคนอื่น แต่ถ้าเมื่อไหร่ใช้จิต ใช้มาน จิตและ

ฉันทมนต์มีความเข้มข้นของจิต ความเข้มข้นกรรมคือเจตนา เมื่อใช้กำลังของฉันทมนต์ในเรื่องของการเบียดเบียน ความเข้มข้นมันสูงกว่า กรรมมันก็มากกว่าแรงกว่า ดังนั้นก็เลยเป็นเรื่องปกติ ที่หากใช้ในทางที่ผิด ผลเสียจะเกิดกับตัวเอง ดังนั้นตรงนี้อาจารย์ก็ขอเตือนเป็นข้อห้ามเป็นสิ่งสำคัญ **สิ่งสำคัญคือจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ สิ่งสำคัญคือเสริมสร้างความสามัคคีในหมู่ชน** คนไหนอยู่ในวิสัยที่พลิกจิตกลับใจ กลับใจกลับตัวได้ เจกเช่นพระองค์ ลีมาลาจากมหาโจร ยังกลับใจเป็นพระอรหันต์ ถ้ากลับใจได้กลับยิ่งประเสริฐ ให้เราตั้งกำลังใจไว้เช่นนี้เสมอ บุคคลที่ยังไม่อยู่ในวาระเราก็อุเบกขาปล่อยวาง บุคคลที่กุไม่กลับ กุไม่ขึ้น เกินจะเยียวยา เราก็ต้องปล่อยวาง ฟังช่วยบุคคลที่ฟังช่วย ให้ทานให้อาหารกับบุคคลที่ขอที่รับ คนที่หิว คนที่กระหาย คนที่เห็นคุณค่าเป็นสิ่งสำคัญ

สำหรับวันนี้เราก็ได้ศึกษาฝึกฝนเข้าใจในเรื่องของการปฏิบัติเพิ่มขึ้น สมควรกับเวลา เราก็โน้มจิต ทรงอารมณ์พระนิพพานอีกครั้ง ตั้งกำลังใจของเราให้มั่นคงทั้งในเรื่องไปพระนิพพานชาตินี้ ทั้งในเรื่องของการแบ่งปัน ธรรมทาน ทำงานรับใช้พระพุทธศาสนา นำพาให้คนเข้าถึงมรรคผลให้มากขึ้น ยิ่งคนเข้าถึงมรรคผลมากขึ้น ยิ่งคนเป็นพระโสดาบันมากขึ้น ตอนนี่คือคำสั่งของพระท่านทุกสายครูบาอาจารย์ท่านสั่งมาตรงกัน พยายามเร่งในการสร้างพระอรีย์เจ้า บุคคลธรรมดาบุคคลทั่วไป ฆราวาสได้รับเป็นพระอรีย์เจ้า ยิ่งคนเป็นพระอรีย์เจ้ามากเท่าไร ยิ่งคนเข้าถึงธรรมมากเท่าไร กำลังบุญกำลังบารมีของความเป็นพระอรีย์เจ้า จะช่วยหนุนนำชาติแผ่นดินศาสนาพระมหากษัตริย์ ถึงเวลากำลังของคนชั่ว คนที่ทุศีล เขาไม่อาจมีบุญบารมีของเขาที่จะมาปกครอง คนดีคนมีบุญคนเป็นพระอรีย์เจ้าคนมีฉันทสมาบัติได้ เมื่อกำลังเขาไม่สามารถทำได้ บุคคลที่สามารถจะมาปกครองบ้านเมืองคือ มาทำหน้าที่เป็นรัฐบาล ทำหน้าที่ในการบริหารประเทศ ก็จะมีแต่เพียงบุคคลที่มีศีลมีธรรม บุคคลที่เป็นพระโพธิสัตว์ ดังนั้นบ้านเมืองก็จะก้าวเข้าสู่ยุคชาวมืด สูดทำยุคชาวมืดจะเกิดขึ้นได้ ก็เกิดขึ้นจากความสามัคคีของชาวธรรมทั้งปวง เร่งยกระดับตัวเองยิ่งเพิ่มจำนวนเพิ่มคุณภาพของจิต จนกระทั่งกำลังบุญบารมีมันเพิ่ม มันหักล้าง จนกระทั่ง คนที่เป็นผู้ทุศีลนั้น ไม่มีกำลังจะสามารถที่จะอยู่เหนือสาธุชนคนดีหมู่มาได้ ตรงนี้ก็ขอให้เราทุกคนตั้งอกตั้งใจให้ดี ภูมิจิตภูมิจิตด้วยว่าเราก็คือกำลังหนึ่งที่จะช่วยนำพาโลกเข้าสู่ยุคสมัยแห่งชาวมืด

สำหรับวันนี้เราทรงอารมณ์แห่งพระนิพพาน ภายพระวิสุทธิเทพสว่าง แผ่เมตตาไปอย่างไม่มีประมาณ น้อมจิตน้อมกระแสจากพระนิพพานลงมายังโลกมนุษย์ แผ่คลุมให้หมด จากนั้นกำหนดจิตกราบลาพระพุทธรูปเจ้า กราบลาทุกท่านทุกๆพระองค์ กราบลาหลวงพ่อกุ กราบลาท่านว่าลูกทำงานรับใช้ชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ ถือว่าเป็นปฏิบัติปสาธาณประโยชน์ ขอหลวงพ่อกุเมตตา ดูแลสงเคราะห์ลูกด้วย หลวงพ่อกุรักลูกใหม่ที่ลูกทำหน้าที่อย่างมั่นคงเด็ดเดี่ยว ไปกราบท่านที่ตัก แล้วก็จะได้เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์สอนทั้งหมด กราบแล้วท่านทอดท่านลูบศีรษะให้ใหม่ อารมณ์ใจมันเอิบอิมมันตื้นตัน อารมณ์ใจเราต้องเข้มข้นเด็ดเดี่ยวทั้งในเรื่องการปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน ทั้งในเรื่องการปฏิบัติเพื่อนำกำลังบุญนั้นมาช่วยชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ เสียตายคนก็ยังเรียนน้อยเกินไป เสียตายบางคนเรียนปฏิบัติแล้วก็หายไป หลุดไป ไม่มีความสม่ำเสมอ สำหรับที่มาปฏิบัติกันในช่วงนี้ในกลุ่มในหมู่คณะช่วงนี้ ก็เป็นกลุ่มคนที่ถูกคัดกรองมาว่ามีความสม่ำเสมอมั่นคงในการปฏิบัติ ก็ขอโมทนาสาธุด้วย เมื่อกราบลาหลวงพ่อกุแล้วคราวนี้ก็ฟังจิตกลับมาที่กายเนื้อ น้อมกระแสแห่งพระนิพพานลงมาที่บ้าน ลงมาที่กายเนื้อฟอกชำระร่างกายธาตุขันธ์ ฟอกขันธ์๕ ผมขนเล็บพันหนังเป็นแก้ว กระดูกเส้นเอ็นเส้นเลือดเป็นแก้วใสสว่าง อากาศ๓๒ ตับไตไส้พุงเนื้อหนังทุกอย่างทั่วกายเป็นแก้วสว่าง สายบุญสายสมบัติจึงหลั่งไหลมา สวรรค์สมบัติทิพย์สมบัติจึงหลั่งไหลกลายมาเป็นมนุษย์สมบัติที่จับต้องได้ รวยชาตินี้พระนิพพานชาตินี้ ความคล่องตัวจงปรากฏ ขอกระแสพระนิพพานรักษาคุ้มครองให้มีแต่ความสุขความเจริญ จากนั้นโมทนาสาธุกับกัลยาณมิตร โมทนาสาธุกับครูเมตตาสมาริที่ไปสอนไปส่งต่อธรรมะ จากนั้นหายใจเข้า ภาวนาพุททอกโธ ๓ ครั้ง พุทโธ ธัมโม สังโฆ ถอนจิตจากสมาริ ใจฟ่องใสเอิบอิมเป็นสุข ขอให้ทุกคนมีความสุขความเจริญก้าวหน้าทั้งทางโลกทางธรรม สำหรับวันนี้ก็ขอโมทนาบุญกับทุกคน สวัสดิ์ พบกันใหม่สัปดาห์หน้า

